

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Stalna služba u Županji
Veliki kraj 48
32270 Županja

Poslovni broj: P-75/2026-19

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, Stalna služba u Županji, po sucu Tomislavu Juzbašiću kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Nenada Lukačevića iz Cerne, Matije Gupca 21 A, OIB: 85713558569, zastupanog po punomoćnici Gordani Šibenik, odvjetnici iz Županje, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupanog po punomoćnici Anamariji Udiljak, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon zaključene glavne, javne i usmene rasprave, održane 21. svibnja 2026., u nazočnosti tužitelja i njegovog punomoćnika, i zamjenika punomoćnika tuženika, te potom donijete i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 16. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена ugovorna odredba članka 11.1. Završne odredbe, Ugovora o kreditu broj 09-190-54360-6 od 16. svibnja 2002., zaključenog između tužitelja Nenada Lukačevića iz Cerne, Matije Gupca 21 A, OIB: 85713558569, kao korisnika kredita i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, a koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% (jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita...".

II. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена ugovorna odredba članka 9. Prijevremena otplata kredita, Ugovora o kreditu broj 09-190-54360-6 od 16. svibnja 2002., zaključenog između tužitelja Nenada Lukačevića iz Cerne, Matije Gupca 21 A, OIB: 85713558569, kao korisnika kredita i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kao kreditora, a koja glasi: "U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini određenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate".

III. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužitelju Nenadu Lukačeviću iz Cerne, Matije Gupca 21 A, OIB: 85713558569, isplati iznos od 88,44 EUR (osamdeset osam eura i četrdeset četiri centa), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, i to kako slijedi:

- na iznos od 75,00 EUR od 22. svibnja 2002. pa do isplate;

- na iznos od 13,44 EUR od 8. travnja 2004. pa do isplate,

po stopi od 15% godišnje za period od dospijeca do 31. srpnja 2008., od 1. kolovoza 2008. do 31. srpnja 2015. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet

postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se obračunava za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate, po stopi koja se obračunava za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a stopu koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve to u roku od petnaest dana.

IV. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužitelju Nenadu Lukačeviću iz Cerne, Matije Gupca 21 A, OIB: 85713558569, naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 953,10 EUR (devetsto pedeset tri eura i deset centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 16. lipnja 2026. kao dana donošenja presude pa sve do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od petnaest dana, a odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu daljnjeg potraživanog troška u iznosu od 426,54 EUR.

V. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 1.200,00 EUR.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo da je 16. svibnja 2002. sa tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 09-190-54360-6 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu), prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 5.000,00 EUR, prema srednjem tečaju za devize važećem na dan korištenja kredita, s rokom otplate od dvije godine.

1.1. Tužitelj je naveo da je tuženiku u cijelosti, i to prijevremeno isplatio obveze po osnovi Ugovora o kreditu.

1.2. Tužitelj je naveo da je Ugovor o kreditu sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju, te da se radi o standardno formuliranom ugovoru, pripremljenom od strane tuženika, kao jače i dominantne ugovorne strane, te da tužitelj ni na koji način nije bio u mogućnosti utjecati na sadržaj Ugovora o kreditu, niti pojedinačno pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama.

1.3. Naveo je da se prema odredbi čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, dalje u tekstu: ZZP), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

1.4. Tužitelj je nadalje naveo da je tuženik u Ugovor o kreditu, koji je bio tipa uzmi ili ostavi, ugradio odredbu čl. 11.1., pod nazivom: "11. Završne odredbe", koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja kredita platiti Banci naknadu za

obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% (jedan cijeli pedeset posto) od iznosa kredita...", te da je tuženik u Ugovor o kreditu ugradio i odredbu čl. 9. pod nazivom "Prijevremena otplata kredita", koja glasi: "U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini određenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate."

1.5. Tužitelj je naveo da mu je tuženik prilikom isplate predmetnog kredita naplatio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 75,00 EUR, i to 22. svibnja 2002., te da mu je prilikom prijevremenog zatvaranja (otplate) kredita naplatio naknadu u iznosu od 13,44 EUR, i to 8. travnja 2004.

1.6. Nadalje je naveo da tuženik prije sklapanja i u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao niti je Ugovorom o kreditu utvrdio koliko će iznositi naknada za obradu zahtjeva, niti da mu je točno prezentirao koje će tuženik troškove točno imati u vezi postupka odobravanja kredita, pa da bi iste tužitelj morao naknaditi, niti da mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto su iznosi tih naknada u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži.

1.7. Nadalje je naveo da tuženik prije sklapanja i u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao, niti je Ugovorom o kreditu, utvrdio o čemu će ovisiti njegova odluka o eventualnom zahtjevu tužitelja za prijevremeno vraćanje kredita, niti da li će tužitelj morati platiti naknadu za prijevremeno zatvaranje kredita i koliko će iznositi ta naknada.

1.8. Tužitelj je naveo da se radilo o jednostranim odlukama tuženika o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj mogao utjecati na sadržaj navedenih ugovornih odredbi, poglavito jer su to odredbe unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Naveo je da je takav način određivanja naknada potpuno netransparentan za tužitelja kao potrošača, i da je to prouzročilo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da su stoga takve odredbe Ugovora o kreditu protivne načelu savjesnosti i poštenja, te posljedično ništetne.

1.9. Tužitelj je naveo da jednako tako tuženik prije zaključenja Ugovora o kreditu nije kao trgovac u cijelosti informirao tužitelja kao potrošača o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je također imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, te da su stoga navedeni uglavci Ugovora o kreditu, protivni kogentnim odredbama Zakona o zaštiti potrošača, s tim da je posljedica nepoštenosti ugovornih odredaba njihova ništetnost.

1.10. Tužitelj je naveo da sukladno odredbi čl. 323 st. 1 Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje u tekstu: ZOO), u slučaju ništetnosti ugovora, odnosno ugovorne odredbe, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora odnosno ugovorne odredbe.

1.11. Nadalje je naveo da sukladno odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a, kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, dok odredba stavka trećeg istog članka, određuje da obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

1.12. Tužitelj je zaključno naveo da je tuženik temeljem nepoštenosti i ništetne odredbe Ugovora o kreditu o jednokratnoj naknadi za obradu kredita, naplatio 22. svibnja 2002. od tužitelja iznos od 75,00 EUR, a temeljem nepoštenosti i ništetne odredbe Ugovora o kreditu o prijevremenoj otplati kredita, naplatio 8. travnja 2004. od

tužitelja iznos od 13,44 EUR, čime je tuženik jednostranim i protupravnim postupanjem stekao nepripadnu imovinsku korist u ukupnom iznosu od 88,44 EUR, za koji iznos je umanjena imovina tužitelja; te da tužitelj stoga ima pravo na povrat navedenih iznosa.

1.13. Tužitelj je naveo da radi navedenog ovim tužbenim zahtjevom, temeljem odredbi čl. 1111. st. 1., i čl. 1115. ZOO-a, potražuje od tuženika isplatu onog što je primio odnosno više naplatio od tužitelja po osnovi ništetnih ugovornih odredbi o naknadi za obradu kredita i naknadi za prijevremenu otplatu, sa zakonskim zateznim kamatama od dana plaćanja naknada pa do isplate.

1.14. Tužitelj na temelju naprijed izloženog, predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena odredba čl. 11.1. Završne odredbe, Ugovora o kreditu koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% (jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita..."; nadalje da se utvrdi da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba čl. 9. Prijevremena otplata kredita, Ugovora o kreditu, koja glasi: "U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini određenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate"; te da se obveže tuženika da tužitelju isplati ono što je primio odnosno više naplatio od tužitelja po osnovi navedenih ništetnih ugovornih odredbi o naknadi za obradu kredita i naknadi za prijevremenu otplatu, sa zakonskim zateznim kamatama od dana plaćanja naknade pa do isplate; kao i da tuženik tužitelju naknadi troškove predmetnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da u cijelosti osporava tužbu i tužbeni zahtjev, s tim da je na pripremnom ročištu održanom 21. travnja 2026. učinio nespornim visinu kondemnatornog tužbenog zahtjeva, odnosno činjenicu da je po osnovi Ugovora o kreditu od tužitelja prilikom realizacije istoga naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 75,00 EUR, i to 22. svibnja 2002., te da je od tužitelja prilikom prijevremene otplate predmetnog kredita naplaćena naknada za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 13,44 EUR, i to 8. travnja 2004.

2.1. Tuženik je prvenstveno istaknuo prigovor zastare tužiteljeve tražbine. Tuženik se pri tome poziva na presudu Suda Europske unije u predmetu C/2024/3564 od 25. travnja 2024. (GP i BG protiv Santander SA), te je naveo da je u istoj navedeno da rok za zastaru tužbe za povrat troškova koje je potrošač podmirio na temelju ugovorne odredbe čija je nepoštenost utvrđena pravomoćnom sudskom odlukom koja je donesena nakon podmirenja tih troškova, počinje teći od datuma kada je ta odluka postala pravomoćna, s tim da Sud Europske unije daje ovlast prodavatelju da smije dokazivati da je potrošač znao ili razumno mogao znati da je ugovorna odredba o kojoj je riječ nepoštena, prije donošenja presude kojom se utvrđuje njezina ništavost, uslijed čega se smatra da je zastara počela teći od toga dana. Tuženik po osnovi navedenog smatra da nema osnove za fiksiranje dospijeca i posljedično početka tijeka zastare uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pojedine ugovorne odredbe; pa da je stoga, s obzirom da je Ugovor o kreditu zaključen 16. svibnja 2002., a naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 75,00 EUR, naplaćena 22. svibnja 2002., te naknada za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 13,44 EUR, naplaćena 8. travnja 2004., iz čega proizlazi da je nastupila zastara tužiteljeve tražbine.

2.2. Tuženik je naveo da osporava status potrošača tužitelja i smatra da tužitelj taj status nije dokazao.

2.3. Tuženik je nadalje naveo da je ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva i naknade za prijevremenu otplatu kredita, u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu bilo izrijeком dopušteno odnosno uređeno zakonskim odredbama. Naveo je

da je ZZP koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, propisivao pretpostavke valjanosti ugovora o potrošačkom zajmu, pa da je tako odredbama članaka 56., 59. i 61. ZZP-a, izrijekom propisano da se ugovorom o potrošačkom zajmu zajmodavac obvezuje potrošaču staviti na raspolaganje određeni iznos novca, a potrošač se obvezuje da mu plaća određenu kamatu i dobiveni iznos vrati u vrijeme i na način utvrđen ugovorom. Naveo je da i Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite (dalje u tekstu: "Pravilnik") propisuje vrste naknada koje vjerovnik zaračunava za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača, te da je odredbama članka 3. Pravilnika propisano sljedeće: „Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, te naknade/premije za osiguranje potraživanja.“ Tuženik se pri tome poziva i na Direktivu 2008/48/EZ Europskoga Parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkom kreditu, te je naveo da ista propisuje da se ukupni troškovi kredita sastoje od ukupnih troškova kredita za potrošača, a što znači svih troškova, uključujući kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu i koji su poznati vjerovniku. Tuženik stoga smatra da je ugovaranje naknade za pojedine troškove koje kreditnoj instituciji nastaju uslijed kreditiranja potrošača, bilo dopušteno i uređeno u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu, te da je i nadalje dopušteno i uređeno nacionalnim i europskim zakonodavstvom, uz smanjenje opsega naknada koje se mogu ugovoriti. Tuženik je naveo da je iz izloženog razvidno da je u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, bilo dopušteno ugovoriti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, kao i naknadu za prijevremenu otplatu kredita, te da je intencija zakonodavca, kako je to vidljivo iz trenutno važećeg zakonodavstva, da posljedica u slučaju kršenja odredbi, s tim da tuženik smatra da do toga u ovom slučaju nije niti došlo, nije ništetnost već prekršajna odgovornost vjerovnika, ovdje tuženika.

2.4. Tuženik je naveo da je naknada za prijevremeni povrat kredita utvrđena u skladu s aktima tuženika, te da predstavlja slobodno ugovorenu naknadu koju su stranke ugovorile kao posljedicu prijevremenog povrata kredita. Naveo je da odredbe čl. 1024. ZOO-a ustanovljuju dva prava korisnika kredita: pravo na jednostrani raskid ugovora prije no što mu banka stavi na raspolaganje ugovorenu svotu kredita (stavak 1. navedenog članka) i pravo vratiti kredit prije roka određenog za vraćanje (stavak 2. i stavak 4. navedenog članka). Nadalje da odredbe čl. 1021. ZOO-a propisuju da se ugovorom o kreditu ugovaraju iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita, a da odredba čl. 2. ZOO-a, daje ugovornim stranama pravo da slobodno uređuju svoje ugovorne odnose.

2.5. Tuženik je naveo da su na temelju naprijed navedenih zakonskih odredbi ugovorne strane slobodno ugovorile da je korisnik kredita, ovdje tužitelj, dužan kreditoru, ovdje tuženiku, u slučaju prijevremenog povrata kredita platiti naknadu u skladu s javno objavljenim općim aktima tuženika. Naveo je da je riječ o slobodno ugovorenoj naknadi za prijevremenu otplatu kredita, te da je tužitelj potvrdio da je upoznat sa svim aktima kreditora, ovdje tuženika, (među ostalim i aktom tuženika koji regulira naknadu za prijevremenu otplatu) i da je pristao na njihovu primjenu. Tuženik se pri tome poziva i na sudsku praksu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, u odlukama poslovni broj: PŽ-4595/2021, od 26. travnja 2022. i poslovni broj PŽ-4105/2021 od 7. rujna 2022.

2.6. Tuženik je u odgovoru na tužbu nadalje naveo da u skladu s odredbom čl. 84. ZZP/03, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Naveo je da je odredbama članka 11.1. i 9. Ugovora o kreditu, jasno i nedvosmisleno ugovoreno da će tužitelj kao korisnik kredita platiti tuženiku fiksno određeni iznos u postotku, za određene protučinidbe. Naveo je da je službenik tuženika koji je radio na zaključivanju Ugovora o kreditu tužitelju jasno iskomunicirao predmetnu odredbu o naknadi za obradu kredita, kao i odredbu o naknadi za prijevremenu otplatu, i to tijekom pregovora oko ugovaranja Ugovora o kreditu, te da mu je isto pojašnjeno i prilikom sklapanja Ugovora o kreditu. Nadalje je naveo da se jednostavnim čitanjem predmetnih ugovornih odredbi može shvatiti koje protučinidbe se plaćaju, što je jasno i iz samog naziva, te koji je njihov ekonomski doseg, jer je svaki prosječan potrošač sposoban izračunati postotak od ukupnog iznosa kredita. Tuženik je naveo da uzimajući u obzir sve gore navedeno, kao i činjenicu da su zaposlenici tuženika tužitelju tijekom pregovora ali i naknadno pojasnili na što se odnosi naknada za obradu kreditnog zahtjeva, kao naknada za prijevremenu otplatu, a što je razvidno već i iz samog naziva tih naknada, da je nejasno kako je tužitelju i dalje navodno nepoznato koje troškove je platio tim iznosima. Tuženik je naveo da su predmetne odredbe jasne, uočljive i razumljive, i da su omogućavale tužitelju da precizno odredi njihove ekonomske posljedice, iz čega proizlazi da su te odredbe transparentne, te da nije dopušteno ocjenjivati jesu li te odredbe poštene.

2.7. Tuženik je naveo da i sukladno presudi Suda Europske unije u predmetu C-621/17, proizlazi da članak 4. st. 2. i članak 5. Direktive 93/13, treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena, ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Tuženik dakle smatra da sukladno navedenoj presudi nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju, s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.

2.8. Tuženik je nadalje naveo da je nejasno u kojem dijelu i temeljem kojih kriterija je tužitelj ocijenio da je odredba članka 11.1. Ugovora o kreditu bila ugovorena suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Naveo je da ako je ugovaranje naknade bilo izrijekom dopušteno i uređeno zakonom, a tužitelj je znao koja je visina i svrha plaćanja naknade i na takvu odredbu je pristao odnosno istu je svojom voljom ugovorio, da se tada postupanje tuženika ne može okarakterizirati kao postupanje suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

2.9. Tuženik je naveo da odredba članka 11.1. Ugovora o kreditu ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Naveo je da je nacionalnim zakonodavstvom izrijekom bilo predviđeno i dopušteno, odnosno uređeno ugovaranje predmetne naknade, te da je tužitelj znao koju će tuženik protučinidbu izvršiti za tu naknadu, jer mu je to pojašnjeno od strane službenika tuženika, te da je to jasno i iz samog naziva naknade, kao i pojašnjeno u općim uvjetima tuženika koje je tužitelj prihvatio, a naknada je ugovorena fiksno i nepromjenjivo. Naveo je da stoga u predmetnom ugovornom odnosu ne postoji element koji bi uzrokovao znatnu neravnotežu, polazeći prvenstveno od činjenice da je sam zakonodavac uredio ugovaranje takve naknade, i da je ista ugovorena sukladno zakonskim odredbama, kao i da je ugovaranje takve naknade na ime naknade za protučinidbu kreditne institucije, banke, uobičajeno već dugi niz godina.

2.10. Tuženik je naveo da sporna odredba Ugovora o kreditu zasigurno ne uzrokuje niti značajniju ekonomsku neravnotežu između ugovornih strana, budući da je riječ o postotku od 1,50 % od vrijednosti cjelokupnog predmeta ugovora.

2.11. U pogledu tužiteljevog potraživanja zatezne kamate, odnosno pozivanja na odredbu čl. 1115. ZOO-a, tuženik je naveo da tužitelj ima pravo potraživati kamatu od dana navodnog stjecanja tek ako dokaže da je tuženik nepošten stjecatelj.

2.12. Tuženik je prigovorio i naznačenju vrijednosti predmeta spora, navodeći da smatra da sud prilikom utvrđenja vrijednosti predmeta spora treba uzeti u obzir samo iznos kondemnatornog tužbenog zahtjeva radi isplate, a koji u predmetnom slučaju iznosi ukupno 88,44 EUR.

2.13. Tuženik je u odgovoru na tužbu zaključno naveo da iz naprijed navedenih razloga predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti, te da tužitelja obveže na naknadu parničnog troška tuženiku.

3. Tužitelj se u podnesku od 20. ožujka 2026. očitovao na tuženikove navode iz odgovora na tužbu, navodeći da su isti pravno i činjenično neosnovani, te protivni pozitivnim propisima Republike Hrvatske.

3.1. Tužitelj je glede tuženikovog prigovora u pogledu vrijednosti predmeta spora, naveo da je osim isplate iznosa od 75,00 EUR i 13,44 EUR, tražio i utvrđenje ništetnosti čl. 11.1 Ugovora o kreditu u pogledu naknade za obradu kredita i utvrđivanje ništetnosti čl. 9. Ugovora o kreditu u pogledu naknade za prijevremenu otplatu kredita. Tužitelj je istaknuo da se u ovoj pravnoj stvari dokazi izvode prvenstveno u pogledu deklaratornih zahtjeva, a podredno u pogledu zahtjeva za isplatu, odnosno da se dokazi izvode vezano za više tužbenih zahtjeva. Naveo je da stoga vrijednost spora u predmetnom postupku čini deklaratorni dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 1.327,01 EUR i kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva u iznosima od 75,00 EUR i 13,44 EUR, što čini vrijednost predmeta spora koja je određena prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva, u ukupnom iznosu od 1.415,45 EUR, a sve sukladno odredbama čl. 35. i čl. 37. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje u tekstu: ZPP). Tužitelj se u prilog navedenog pozvao i na sudsku praksu iz odluke Županijskog suda u Splitu, poslovni broj GŽ-2796/2024 od 19. ožujka 2025., i odluke Županijskog suda u Rijeci, poslovni broj GŽ-768/2024 od 10. travnja 2025.

3.2. Tužitelj je u odnosu na tuženikov prigovor zastare predmetne tražbine naveo da se u ovoj pravnoj stvari radi o tužbi radi utvrđenja ništetnosti za koju nema propisanog zastarnog roka. Tužitelj se pri tome pozvao na odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj U-III-3202/2023 i broj U-3204/2023. od 13. i 14. lipnja 2024., u kojima su odbijene ustavne tužbe Zagrebačke banke d.d., te je potvrđen stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske da utvrđenjem ništetnosti, potrošač (u ovom slučaju tužitelj) ima pravo na obeštećenje i nije u zastari potraživanja, te da mu zastarni rok počinje teći tek pravomoćnim utvrđenjem ništetnosti.

3.3. Tužitelj je također osporio i tuženikove navode iz odgovora na tužbu da su sporne odredbe Ugovora o kreditu dopuštene i jasne; te je tužitelj naveo da se radi o nedozvoljenim i ništetnim odredbama, o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje uzrokuju veliku neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, a kako je to pobliže naveo u podnesenoj tužbi. Tužitelj se pritom pozvao i na presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Rev-673/2023 od 13. veljače 2024., Revd-1601/2024 od 30. travnja 2024. i Rev-1051/2023 od 3. travnja 2024., navodeći da je u istima utvrđeno da su nepoštene i ništetne "ugovorene"

naknade za obradu kredita, te da se moraju vratiti potrošaču koji to tužbom zatraži, uz obračun zateznih kamata.

3.4. Tužitelj je naveo da je odredbom čl. 3. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993., propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (st.1) i da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Nadalje da je isti pravni stav zauzeo i Sud Europske unije u presudama donesenih u predmetu C-26/13, a vezano za tumačenje odredbe čl. 4. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993., te spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 koje se odnose na problematiku naplate naknade za obradu kredita. Tužitelj je istaknuo da ništetnost spornih odredbi Ugovora o kreditu proizlazi i iz odredaba čl. 81. i 82. ZZP-a, kojima je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog, standardnog ugovora trgovca.

4. U predmetnom postupku provedeni su slijedeći dokazi: uvidom u Ugovor o kreditu, uvidom otplatnu tablicu, uvidom u izračun prijevremene otplate kredita na dan 8. travnja 2004., uvidom u sudsku praksu naznačenu u tužbi i odgovoru na tužbu, te saslušanjem tužitelja.

4.1. Tužitelj je na ročištu za glavnu raspravu održanom 21. svibnja 2026. naveo da s obzirom da tuženik ne osporava visinu kondemnatornog tužbenog zahtjeva, odustaje od prijedloga kojeg je naveo u tužbi - za provođenjem dokaza u vidu financijsko-knjigovodstvenog vještačenja radi utvrđivanja okolnosti visine kondemnatornog tužbenog zahtjeva. Radi navedenog, taj dokaz nije proveden.

5. Na temelju provedenih dokaza, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u smislu odredbe čl. 8. ZPP-a, ocjena je suda da je tužitelj tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

6. Među strankama u predmetnom postupku nije sporno da su tužitelj i tuženik zaključili Ugovor o kreditu, temeljem kojeg je tužitelju kao korisniku kredita odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 5.000,00 EUR, prema srednjem tečaju za EUR tečajne liste tuženika, važeće na dan korištenja kredita, za namjenu kredita u vidu kupnje zemljišta, te sa rokom otplate kredita od dvadeset četiri mjeseca.

6.1. Među strankama nije sporna visina kondemnatornog tužbenog zahtjeva, odnosno nije sporno da je tuženik po osnovi Ugovora o kreditu naplatio od tužitelja 22. svibnja 2002. naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 75,00 EUR (1,50% od iznosa kredita), te da je tuženik po osnovi Ugovora o kreditu naplatio od tužitelja 8. travnja 2004. naknadu za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 13,44 EUR.

7. U ovom postupku je između stranaka sporno je li ništetna i bez pravnog učinka ugovorna odredba članka 11.1. Završne odredbe, Ugovora o kreditu, koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% (slovima jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita...".

7.1. Sporno je i je li ništetna i bez pravnog učinka ugovorna odredba članka 9. Prijevremena otplata kredita, Ugovora o kreditu, koja glasi: "U tom slučaju Korisnik

kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini određenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate."

7.2. Sporno je i ima li tužitelj pravo na povrat odnosno isplatu iznosa od 75,00 EUR sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 22. svibnja 2002. pa do isplate, i iznosa od 13,44 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 8. travnja 2004. pa do isplate, a koji iznos su plaćeni tuženiku po osnovi naprijed navedenih naknada.

7.3. Sporno je među strankama i je li nastupila zastara tužiteljeve tražbine, kao i ima li tužitelj u predmetnom postupku status potrošača, sporni su osnovanost i tijek zatezne kamate koju tužitelj potražuje na glavnici tražbine, te je sporna i vrijednost predmeta spora koju je naznačio tužitelj.

8. Sud je u skladu s odredbama čl. 37. st. 1. ZPP-a, i čl. 19. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj: 118/18 i 51/23, dalje u tekstu: ZSP), na pripremnom ročištu održanom 21. travnja 2026. prihvatio i odredio vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi u iznosu od 1.415,45 EUR, iz razloga što se tužba sastoji više tužbenih zahtjeva, i to deklaratornog tužbenog zahtjeva za koji se prihvaća da vrijednost predmeta istoga iznosi 1.327,01 EUR, te kondemnatornog tužbenog zahtjeva u iznosu od 88,44 EUR, što zbrojeno iznosi 1.415,45 EUR. O takvom načinu računanja vrijednosti predmeta spora postoji i identična sudska praksa izražena primjerice u pravomoćnoj presudi Općinskog građanskog suda u Zagrebu posl. br. 54 P-1541/2023-12 od 22. veljače 2024. koja je potvrđena presudom Županijskog suda u Rijeci posl. br. GŽ-768/2024-3 od 10. travnja 2025.

9. Tuženikov prigovor zastare predmetne tražbine nije osnovan. Odredbom čl. 328. ZOO-a, propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, a prema pravnom shvaćanju izraženom na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održanoj 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2), zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S obzirom da se odluka suda u pogledu predmetne tužbe odnosi na deklaratorni tužbeni zahtjev u pogledu utvrđenja ništetnosti odredbe čl. 11.1. i odredbe čl. 9. Ugovora o kreditu, te kondemnatorni tužbeni zahtjev koji kao posljedica proizlazi iz utvrđenja ništetnosti naprijed navedenih ugovornih odredbi; glede predmetne tužbe nije niti počeo teći zastarni rok, odnosno nije po osnovi zastare prestalo pravo tužitelja iz predmetnih tužbenih zahtjeva.

10. U odnosu na spornu činjenicu pitanja ništetnosti odredbi čl. 11.1. i čl. 9. Ugovora o kreditu, odredbom čl. 81. st. 1. ZZP-a, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Odredbom čl. 81. st. 2. ZZP-a, propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Odredbom čl. 81. st. 3. ZZP-a, propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Odredbom čl. 81. st. 4. ZZP-a, propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

10.1. Odredbom čl. 83. ZZP-a, propisano je da prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

10.2. Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a, propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a odredbom čl. 87. st. 2. ZZP-a, propisano je da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

11. Vijeće Europskih zajednica donijelo je 5. travnja 1993. Direktivu 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva), čija je svrha uskladiti zakone i druge propise država članica koji se odnose na nepoštena odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe ili pružatelja usluga i potrošača (čl. 1. Direktive).

11.1. Odredbom čl. 3. st. 1. Direktive, propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Odredbom čl. 3. st. 2. Direktive, propisano je da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Činjenica da se o određenim aspektima neke odredbe ili o nekoj određenoj odredbi pregovaralo ne isključuje primjenu ovog članka na ostatak ugovora ako opća ocjena ugovora ukazuje na to da se ipak radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru. Kad god prodavatelj robe ili pružatelj usluga izjavi da se o nekoj standardnoj odredbi pojedinačno pregovaralo, teret dokaza je na njemu. Odredbom čl. 6. st. 1. Direktive, propisano je da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštena odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor u tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredaba. U pogledu navedenog, svoje stajalište izrazio je i Sud Europske unije u presudi od 27. lipnja 2000. u spojenim predmetima C-240/1998 do C-244/1998.

11.2. Odredbom čl. 4. st. 1. Direktive, propisano je da ne dovodeći u pitanje članak 7., nepoštenost ugovorne odredbe procjenjuje se tako da se u obzir uzimaju priroda robe ili usluga na koje se ugovor odnosi u vrijeme kada je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora ili nekog drugog ugovora o kojem on ovisi. Odredbom čl. 4. st. 2. Direktive, propisano je da procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi se na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Odredbom čl. 7. st. 1. Direktive, propisano je da u interesu potrošača i tržišnih konkurenata države članice osiguravaju da postoje primjerena i djelotvorna sredstva za sprječavanje stalnog korištenja nepoštenih odredaba u ugovorima koji prodavatelji robe i pružatelji usluga sklapaju s potrošačima.

11.3. U presudi Suda Europske unije, poslovni broj C-26/2013, od 30. travnja 2014., navedeno je da čl. 4. st. 2. Direktive, treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva, što u predmetnom slučaju znači da potrošaču u ugovoru moraju biti na jasan i transparentan način objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma prijevremene otplate kredita, tako da potrošač na

temelju jasnih, točnih i razumljivih kriterija može predvidjeti sve ekonomske posljedice koje za njega proizlaze u vezi prijevremene otplate kredita.

11.4. Stajališta Suda Europske unije u tumačenju i primjeni Direktive jasno naglašavaju važnost obavješćavanja potrošača prije sklapanja ugovora o svim ugovornim uvjetima i njihovim posljedicama. Takvo obavješćavanje od bitne je važnosti za potrošača jer će samo na temelju prethodne, potpune i razumljive obavijesti potrošač biti u situaciji razumno shvatiti i predvidjeti posljedice i ekonomske učinke koje za njega može imati sklapanje ugovora s takvim ugovornim odredbama.

11.5. Praksa Suda Europske unije iz predmeta poslovni broj C-26/2013 od 30. travnja 2014., odraz je ustaljenog stajališta da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na poduzetnike (u predmetnom slučaju banku), kako u pogledu pregovaračke snage tako i u pogledu razine obaviještenosti, odnosno položaja koji vodi do pristanka na uvjete koje je poslovni subjekt prethodno sastavio, bez mogućnosti potrošača da utječe na njihov sadržaj. Upravo zbog tog slabijeg položaja potrošača, Direktiva obvezuje države članice da propišu mehanizam koji će osigurati da bilo koja ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo može biti podvrgnuta ispitivanju kako se bi se ocijenilo je li eventualno nepoštena. U hrvatskom zakonodavstvu ta materija je prvenstveno regulirana odredbama ZZP-a.

12. Tužitelj je prilikom provođenja dokaza saslušanjem na ročištu za glavnu raspravu održanom 21. svibnja 2026., iskazao da je Ugovor o kreditu zaključio u poslovnici Privredne banke Zagreb d.d. u Županji. Iskazao je da mu je taj kredit trebao za kupovinu placa odnosno zemljišta za izgradnju kuće, te da je došavši u poslovnicu Privredne banke u Županji rekao djelatniku banke kakav iznos mu treba, te da su potom po osnovi njegovih prihoda od plaće, dogovorili realizaciju kredita u iznosu od 5.000,00 EUR, kao i rok otplate kredita, te da mu je predloženo koliko će iznositi rata kredita. Iskazao je da je došao ponovno u banku nakon par dana, kada mu je rečeno da dođe, i da ga je tada u banci čekao pripremljeni Ugovor o kreditu, kojeg je potom potpisao.

12.1. Tužitelj je iskazao da prilikom dogovaranja realizacije kredita nije od strane djelatnika banke bio upoznat sa obvezom plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva i naknade za prijevremenu otplatu kredita, ukoliko dođe do prijevremene otplate kredita, te da nije imao niti mogućnost pregovarati o tim naknadama. Iskazao je da ga o tim odredbama nije itko od strane djelatnika banke upoznao niti prilikom, odnosno prije potpisivanja ugovora o kreditu. Iskazao je da mu je prije potpisivanja Ugovora o kreditu isti predložen od strane djelatnika banke, te da ga je pogledao i letimično pročitao, na način da je pročitao ono što mu je bilo najvažnije, a to je iznos kredita, kamatna stopa, rok otplate i visina rata kredita. Iskazao je da nije pri tom primijetio odredbe ugovora u kojima su bile navedene naknade za obradu kredita i prijevremenu otplatu kredita.

12.2. Tužitelj je iskazao da se ne sjeća da li je Ugovor o kreditu nosio na ovjeru kod javnog bilježnika, no da ukoliko i jeste, nije niti od strane javnog bilježnika upoznat sa odredbama glede naknada za obradu kredita i prijevremenu otplatu kredita, jer smatram da bi se toga sjećao da je s tim bio upoznat.

12.3. Tužitelj je iskazao da nije niti znao da mu je prilikom realizacije Ugovora o kreditu naplaćena naknada za obradu kredita.

12.4. Tužitelj je nadalje iskazao da je predmetni kredit vratio prijevremeno, i to na način da je podigao novi kredit, također kod Privredne banke Zagreb, te da je sa tim novim kreditom zatvorio prijašnji. Iskazao je da kada je to želio napraviti, da je došao ponovno u poslovnicu Privredne banke Zagreb, te je dogovorio podizanje novog kredita od kojeg će se zatvoriti odnosno prijevremeno otplatiti predmetni raniji kredit.

Iskazao je da niti tom prilikom nije od strane djelatnika banke bio upoznat sa time da će mu se glede te prijevremene otplate kredita naplatiti naknada za to, te da nije niti znao da mu je ta naknada naplaćena prilikom prijevremene otplate kredita, jer je ta prijevremena otplata izvršena automatski od strane banke, na način da on nije primio novčani iznos od kojeg je prijevremeno otplatio raniji kredit, nego da su ta sredstva odmah obračunata i zatvorena od strane banke prilikom realizacije novog ugovora o kreditu.

12.5. Tužitelj je na upit tuženika iskazao da od obrazovanja ima srednju stručnu spremu, i da je cjelokupan iznos koji je primio po osnovi Ugovora o kreditu, utrošio za namjenu kupovine zemljišta za kuću, te da je on otplaćivao rate kredita. Na daljnji upit je iskazao da je na zemljištu kojeg je kupio izgradio obiteljsku kuću, te da u njoj od izgradnje živi sa svojom obitelji, suprugom i troje djece, kao i da tu nekretninu nije ikada iznajmljivao i ostvarivao prihod od iste.

12.6. Tužitelj je na daljnji upit iskazao da u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu i otplate kredita nije bio obrtnik, trgovac ili vlasnik obiteljskog poljoprivrednog gospodarstva, i to kako on tako niti itko drugi od članova njegove obitelji.

12.7. Tužitelj je na daljnji upit iskazao da djelatnika banke nije pitao da mu pojašni odredbe o naknadama za obradu i prijevremenu otplatu kredita, iz razloga što nije niti znao da postoje te odredbe, te da nije niti od strane djelatnika banke upozoren odnosno upoznat sa postojanjem tih odredbi, kao da se niti ranije nije susretao sa tim naknadama, te da nije znao da se iste naplaćuju. Na daljnji upit je iskazao da nije bio upoznat sa obračunom i postojanjem naknade za prijevremenu otplatu kredita, pa da stoga nije niti pristao na takav obračun.

12.8. Tužitelj je na daljnji upit iskazao da se banci odmah nakon naplate predmetnih naknada nije obratio sa zahtjevom za povrat istih, iz razloga što nije niti znao za postojanje tih naknada i da su mu iste naplaćene. Iskazao je da je tek nedavno od drugih kolega sa posla saznao da su im prilikom realizacije ugovora o kreditu naplaćivane takve naknade, te da se potom obratio odvjetnici i podnio predmetni tužbeni zahtjev.

12.9. Tužitelj je na daljnji upit da li je putem medija ili na drugi način saznao za presude koje su donesene protiv banaka u takozvanom slučaju franak, pravomoćne 2018. godine, iskazao da nema nekih posebnih saznanja o tome jer ga to nije niti zanimalo budući da nije imao realiziran ugovor o kreditu u valuti franak, već u valuti EUR.

13. Iskaz tužitelja je po ocjeni ovog suda bio uvjerljiv, iskren, jasan i nedvosmislen, bez uočenih elemenata neodlučnosti ili kontradiktornosti, te mu sud stoga u cijelosti poklanja vjeru.

13.1. Iz iskaza tužitelja proizlazi utvrđenje suda da tužitelj prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije imao priliku i mogućnost pojedinačno pregovarati o spornim odredbama čl. 11.1. i čl. 9. Ugovora o kreditu, koje odredbe su bile unaprijed formulirane, te da stoga tužitelj nije imao mogućnost niti utjecati na njihov sadržaj.

14. Odredbom čl. 295. st. 1. ZOO-a propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva. Odredbom čl. 295. st. 2. ZOO-a, propisano je da opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

15. Na temelju iskaza tužitelja i uvida u Ugovor o kreditu, a napose odredbe čl. 11.1. i čl. 9. istoga, ocjena je suda da su odredbe čl. 11.1. i čl. 9. Ugovora o kreditu bile

unaprijed formulirane od strane tuženika, kao sastavni dio standardnog ugovora o kreditu, odnosno da su činile dio općih uvjeta ugovora sadržanih u formalnom (tipskom) Ugovoru o kreditu; te da zbog toga tužitelj nije imao utjecaj na njihov sadržaj.

16. Pri tome valja navesti da tuženik, na kojemu je na temelju odredbe čl. 81. st. 4. ZZP-a, teret dokaza o istome, nije dokazao da se o spornim odredbama čl. 11.1. i čl. 9. Ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem prilikom zaključivanja Ugovora o kreditu.

17. S obzirom da se po utvrđenju suda o spornim odredbama čl. 11.1. i čl. 9. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, te da tužitelj nije imao ikakvu mogućnost utjecaja na njihov sadržaj, kao i da je od tužitelja po osnovi istih nesporno naplaćena naknada obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 75,00 EUR, 22. svibnja 2002., te naknada za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 13,44 EUR, 8. travnja 2004.; ocjena je suda da su sporne ugovorne odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

17.1. Tužitelj pri tome nedvojbeno ima status potrošača, budući da je po osnovi Ugovora o kreditu tužitelj, koji nije obrtnik, trgovac ili vlasnik obiteljskog poljoprivrednog gospodarstva, ishodio kreditna sredstva koja su mu bila potrebna za kupovinu zemljišta za izgradnju obiteljske kuće, u kojoj nakon izgradnje živi sa suprugom i troje djece; a odredbom čl. 3. toč. 1. ZZP-a, propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

18. Sporne odredbe čl. 11.1. i čl. 9. Ugovora o kreditu se stoga na temelju odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a, smatraju nepoštenim, te su kao takve na temelju odredbe čl. 87. st. 1. ZZP-a ništave.

19. Odredbom čl. 323. st. 1. ZOO-a, propisano je da u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili se narav onog što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

19.1. Odredbom čl. 1111. st. 1. ZOO-a propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakona, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Odredbom čl. 1111. st. 2. ZOO-a propisano je da se pod prijelazom imovine razumijeva i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Odredbom čl. 1111. st. 3. ZOO-a propisano je da obveza vraćanja, odnosno naknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

20. S obzirom da je tijekom postupka utvrđeno da su sporne odredbe čl. 11.1. i čl. 9. Ugovora o kreditu ništetne, tuženik je na temelju odredbe čl. 323. st. 1. i odredbi čl. 1111. ZOO-a, dužan tužitelju vratiti novčane iznose od 75,00 EUR i 13,44 EUR, koje je primio odnosno naplatio od tužitelja na temelju odredbi čl. 11.1. i čl. 9. Ugovora o kreditu.

21. Tuženik je u skladu s odredbama čl. 29. st. 1. i st. 2. ZOO-a dužan tužitelju naknaditi i potraživane zatezne kamate, koje po osnovi odredbe čl. 1115. ZOO-a, teku od dana kada su od tužitelja naplaćene sporne naknade i kada je tuženik kao nepošteni stjecatelj stekao naplaćeni iznos naknada. To znači u pogledu naknade za obradu kreditnog zahtjeva od 22. svibnja 2002. pa do isplate, te u pogledu naknade za prijevremenu otplatu kredita od 8. travnja 2004. pa do isplate.

22. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, te je sukladna vrijednosti predmeta spora i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23, dalje u tekstu: OT). Tužitelju je tako priznat potraživani trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 953,10 EUR, a koji se odnosi na slijedeće radnje: za sastav tužbe u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 7.1. i Tbr. 54. OT-a), za sastav obrazloženog podneska od 20. ožujka 2026. kojim se tužitelj očitovao na navode iz odgovora na tužbu, u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8.1. i Tbr. 54. OT-a), za zastupanje tužiteljevog punomoćnika na pripremnom ročištu održanom 21. travnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a), za zastupanje tužiteljevog punomoćnika na ročištu za glavnu raspravu održanom 21. svibnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a), te za pristup tužiteljevog punomoćnika na ročište za objavu presude održano 16. lipnja 2026. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9.3. i Tbr. 54. OT-a). Tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 EUR, i sudske pristojbe na presudu u iznosu od 26,55 EUR.

22.1. Tužitelju je na temelju odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a, na dosuđeni parnični trošak dosuđena i potraživana zatezna kamata, koja teče od dana donošenja odluke o trošku pa do isplate.

22.2. Zahtjev tužitelja za naknadu troška sastava podneska od 10. travnja 2026., u iznosu od 200,00 EUR, te za sastav podneska od 12. svibnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR, odbijen je kao neosnovan u skladu s odredbama čl. 155. st. 1. i st. 2. ZPP-a, iz razloga što po ocjeni suda podnošenje tih podnesaka nije bilo potrebno za vođenje predmetnog postupka, jer je tužitelj sadržaj istih mogao iznijeti u tužbi, te u očitovanju na odgovor na tužbu, kao i na ročištima koja su održana u predmetnom postupku. Tužitelju također glede podnesaka od 10. travnja 2026. i 12. svibnja 2026., nije po osnovi odredbi čl. 299.a ZPP-a, dobio poziv suda da se u određenom roku pisano očituje na navode protivne strane, te tužitelj u svezi navedenih podnesaka nije niti dobio odobrenje za podnošenje očitovanja sadržanih u istima.

22.3. Zahtjev tužitelja za naknadu troška sudske pristojbe na presudu preko tužitelju po toj osnovi priznatog i određenog iznosa od 26,55 EUR, odnosno u daljnjem potraživanom iznosu od 26,54 EUR, odbijen je kao neosnovan u skladu s odredbom čl. 7. st. 2. ZSP-a.

23. Zahtjev tuženika za naknadom troška parničnog postupka u ukupnom potraživanom iznosu od 1.200,00 EUR, odbijen je kao neosnovan u cijelosti, u skladu s odredbom čl. 154. st. 1. ZPP-a, iz razloga što je tuženik u cijelosti izgubio parnicu.

24. Radi izloženog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Županji 16. lipnja 2026.

Sudac
Tomislav Juzbašić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od petnaest dana. Žalba se podnosi ovome sudu u pisanom obliku, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

O tom obavijest:

1. Tužitelj po punomoćnici Gordani Šibenik, odvjetnici iz Županje.
2. Tuženik po punomoćnici Anamariji Udiljak, odvjetnici iz Zagreba.

Broj zapisa: **9-30889-812d2**

Kontrolni broj: **00625-bca35-b7301**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.